

kozen — of, wie weet, te verrichten —, dat alles te verklaren. Zij denken er heel diep over na, en weten hun bevindingen neêr te schrijven in boeken, die wonderen zijn van vernuft. Wie niet lezen kan, blijft het genot ontzegd, er van kennis te nemen, van de wijsbegeerte. Daarom....

Hij zweeg inéénen, en liet zijn nieuwen zin sterven in een herhaald gekuch. Van nabij klonk gepraat. En zij schrikten allen zeer, toen plotse-ling de jonge graaf voor hen stond, vergezeld van een schoone jonge dame, gekleed als kwam zij uit Parijs, gelijk Sabiene later zeide.

Tonius greep haastig zijn pet van het hoofd; het pijpje stak nog in zijn mond. De meester maakte, onthutst, wel drie buigingen achtereen.

— Goedenavond, groette de graaf. — Hier is Tonius, zeide hij tot wie hem vergezelde: Tonius, mijn eerste moezenier. En daar Sabiene, zijn vrouw.... Wij wilden haar vragen, ons wat te komen helpen — Ah, daar is ook de schoolmeester.... Zoo bij Tonius op bezoek, meester?

De meester maakte nogmaals een buiging, waardig en heel diep.

— Mijnheer de graaf, zeide hij met neêrgenepen mond, — eh — mevrouw, het is mij een groote eer.

— De meester, verklaarde Tonius, komt hier om — Dat wil zeggen: hij is zoo vriendelijk om ons te willen lezen leeren. Wij kunnen het niet; Sabiene niet en ik ook niet.

— Zoo, zoo, zeide de graaf.

— Ja, hernam Tonius: lezen. En schrijven ook, en rekenen — later.... als het gaat. En nog vele andere dingen, van planten en dieren en menschen.... Ik weet die geleerde woorden niet meer zoo; het heette.... Hoe was het ook, meester?

— Neen, dat heb ik niet bedoeld, weerde die, geraakt.

— Wijsbegeerte, herinnerde zich aarzelend Sabiene.

— Juist, dat was het, knikte Tonius; wijsbegeerte.

De graaf lachte.

— Wel, wel, verbaasde hij zich, en keek naar den meester, dan naar Sabiene en naar Tonius. — Wel, wel; lezen, schrijven, rekenen.... Pas maar op, Tonius, met al die geleerdheid; die brengt ellende meê. Weet wel wat je doet — ik zou voorzichtig zijn, eindigde hij plagend.

En, groetend, gingen zij. De meester en Tonius zagen hen na: den jongen graaf, rijzig, met naast zich, kleiner, de elegante dame, en achter hen: Sabiene.

De beide mannen zetten zich naast elkander op de bank. En, na wat zwijgen, zeide de meester: — Het is wel verleidelijk, Tonius, als je jong bent, en rijk, om maar eens lustig te leven.

— Ja-ja, gaf de ander toe — ja-ja....

— Zooals de graaf: rondrijden te paard of in een koets.... met een dame, vandaag de een, morgen misschien een ander —